

Simona
Rošková

**ODTERAZ
NEPLAČEM**

moderné romány

Simona Rošková

ODTERAZ NEPLAČEM

MODERNÉ
ROMÁNY

ODTERAZ NEPLAČEM

I. vydanie

Copyright © 2023 by Simona Rošková

MODERNÉ
ROMÁNY

Vydalo vydavateľstvo MERIDIANO-press, s.r.o.

Myslavska 120/94, 04016 Košice ako svoju 62. publikáciu

www.moderneromany.sk

Zodpovedná redaktorka: RNDr. Iveta Baníková

Grafický design obálky: Branislav Hudák

Sadzba: Branislav Hudák

Tlač: TBB, a.s., Banská Bystrica

ISBN 978 - 80 - 8214 - 141 - 5

Simona Rošková

**ODTERAZ
NEPLAČEM**

Boli chvíle, keď som Ellu úprimne obdivovala. Nikdy som jej to ale nepovedala. Žila iba s mamou, a keď jej matka nečakane ochorela, častokrát som si vpravala, že ja by som to nezvládla.

Ellu to nezlomilo. Starala sa v prvom rade o ňu, až potom o seba. Jednoducho to prijala. Bola jej vďačná za to, že ju vychovala sama, bez otca.

Dospela veľmi rýchlo. Oveľa rýchlejšia ako ja. Ako sa uraví, život sa s ňou nemaznal, ale ona verila, že nie je možné poraziť niekoho, kto sa nevzdáva. Nikdy som ju nevidela plakať. Až dovtedy, kým sa to stalo...

Mala som o ňu strach a zaumienila som si, že jej budem pomáhať zo všetkých síl. Bohužiaľ, moja rodina, mala iný názor. Namiesto pochopenia a podpory, robila Elle zo života peklo. A keby len to...

Môj brat sa k nej zachoval ako posledný hajzel a ja som si zaumienila, že s ním dokonca svojho života viac neprehovorím.

1. Kapitola

V hlave jej neustále tikali pomyselné hodiny. Keď pred jedálňou zbadala dlhý rad, v duchu zakliala. Nemala čas nazvyš. Sťažka povzdychla, dnes ostane bez obeda. V šatni na seba rýchlo hodila sivú vetrovku, na nohy natiahla členkové čierne čižmičky. Všimla si, že vpredu sú okopané. Zišli by sa jej nové, prebehlo jej myslou. Zima je predo dvermi. Cez plecica si prehodila veľký školský ruksak a rozbehla sa k skleneným dverám.

„Ella, Ella!“ Do chrbta sa jej zapichol udychčaná Stelin hlas.

Nereagovala.

„Ella, počkaj!“ počula krik z plných pľúc.

Zastala a otočila sa. Zbadala, ako k nej beží sesternica.

„Preboha, čo si hluchá? Skoro som si hlasivky vykričala,“ vyčítala jej Stela zadýchane. „Kde sa tak ponáhľaš?“

„Prepáč, ale dnes upratujem u pani Sentivánovej. Zavolala mi včera na poslednú chvíľu. Neznáša, keď meškám,“ dodala s povzdychom. „Chcela si niečo?“ spýtavo sa zahľadela na sesternicu.

„Myslela som, že mi pomôžeš s učením. Sľúbila si mi to. Zajtra píšeme písomku z matiky a ja...“ odmlčala sa a hodila na Ellu psie oči.

„Stelka, prepáč, ja som na to úplne zabudla. Potrebujem každé euro, veď vieš,“ pohladila ju po ramene. „Dnes to už nestihnem,“ odvetila s pocitom viny. „Musím naozaj ísť. Sentivánová ma roztrhne,“ previnilo sa usmiala. Vlepila Stele bozk na líce a zatlačila do dverí.

Snažila sa čo najrýchlejšie dostať na zastávku. Nárazový vietor a hustý dážď jej bránili v rýchlej chôdzi. Lutovala, že si ráno nezbalila malý skladací dáždnik. V tom vetre by jej aj tak nepomohol, došlo jej po chvíli.

Sotva lapala po dychu, tvár sa jej leskla od potu a kvapiek studeného dažďa.

„Doriti,“ zahrešila, keď zbadala zadné svetlá autobusu. Zúrila, vedela, že sa pani S bude hnevať. Nie lenže bola hladná, zdržala ju Stela, ba čo viac, z hlavy jej vyfučalo doučovanie z matematiky, a nakoniec ju zradil sprostý autobus.

Schovala sa pod striešku, nervózne prestupovala na mieste a kontrolovala hodinky. Bolo jej ľúto Stely,

vedela, že matematiku neznáša. No nemala na výber, peniaze boli dôležitejšie. S mamou potrebujú každé euro. Stela nepoznala ten pocit. Netrpela núdzou a mala všetko, na čo si len zmyslela. Hoci boli rodina, žili úplne odlišne. V duchu sa zaprisahala, že jej zajtra na písomke pomôže.

Konečne uvidela prichádzajúci autobus. Netrpezlivo čakala, kedy veľká ťahavá harmonika zastaví pri obrubníku. Nastúpila. Striasla zo seba kvapky dažďa. Prstami sa snažila upraviť mokré vlasy, lebo vyzerala ako zmoknuté kura. Bolo jej to však jedno.

Dúfala, že ju pani S nevyhodí. Potrpela si na dočvílnosť. To, že meškala, sa jej nestalo prvýkrát.

V myšlienkach sa znova vrátila k Stele. Závidea jej bezstarostný život a rodinu. Kým ona žila len s chorou mamou, jej rodičia nemuseli obracať každé euro a čas delili medzi Stelu a jej dvojča Adama. Tetu Silviu nemala príliš v láske, stretávali sa len pri rodinných príležitostiach, no odkedy mama ochorela, ich stretnutia sa obmedzili na minimum. Občas sa u nich zastavila, aby zistila, ako sa majú. Ujo Jozef bol vždy tichý a zadumaný. Ani sa mu nečudovala. Jeho manželka musela mať vždy posledné slovo. Mala pocit, že len ticho trpí manželkinu prudkú povahu. Pre pokoj v rodine jej nikdy neodporoval. Nežil, len prežíval v kruhu svojej rodiny. Najviac sa stretávala so Stelou. V škole sa videli každý deň, občas si vyšli do kina, alebo ju sesternica navštívila doma. Adama

nevidela tri roky, no vôbec jej nechýbal. Bol to typický frajer s drzým slovníkom. Arogantný, necitlivý ma-mičkin synáčik.

V autobuse sa nestihla poriadne zohriať a už musela vystupovať. Pani Sentivánová bývala v starom viktoriánskom dome na konci slepej ulice, ktorá sa mierne ťahala do kopca.

Bojovala s vetrom, vlasy jej povievali okolo tváre, aj keď sa snažila hlavu držať sklonenú. Sledovala cestu a premočené a špinavé čižmy od blata. Vybehla po troch schodoch a mosadzným klopadlom zabúchala na masívne drevené dvere.

Rýchlo sa prežehnala. Obávala sa reakcie majiteľky domu na neskorý príchod.

„Meškáš, Ella,“ schladila ju hneď vo dverách kyprá sedemdesiatnička. „Musíš byť dochvilná. Keď meškáš ty, meškám aj ja,“ vítala ju ladovým tónom. Odstúpila od dverí, aby mohla Ella vojsť do vyhriateho domu. „Presnosť je výsada kráľov. Zapamätaj si to,“ karhala ju.

„Prepáčte, pani Sentivánová. Zdržala som sa v škole, potom mi ušiel autobus,“ ospravedlňovala sa.

„Dobre, dobre,“ mávla rukou majiteľka domu a na zápästí jej zacinkali masívne zlaté náramky. Zdalo sa, že Sentivánovú dôvod, prečo Ella mešká, nezaujíma. Odrazu jej črty tváre zjemneli.

Stála v chodbe ako kôpka nešťastia so zvesenou hlavou. Stará dáma si všimla, ako sa nervózne pohráva so zipsom na premočenej vetrovke.

„Naozaj ma to veľmi mrzí,“ ozvala sa Ella. Do hlasu sa jej vkradla plačlivosť.

„Máš šťastie, dievča, že som s tvojou prácou spokojná,“ odvetila po chvíli.

Ella uprela na majiteľku domu neveriaci pohľad. To bolo prvýkrát, čo z jej úst počula na svoju adresu pochvalu. Mierne sa usmiala.

„No, pust sa do roboty! A vyzleč si tú mokrú vetrovku. Ak ochorieš, kto mi u práce?“ doložila starostlivo.

„Ďakujem vám,“ pípala Ella.

„Nemám veľa času, o chvíľu príde taxík,“ začala pani S a prešla tmavou chodbou do kuchyne.

Ella poslušne cupkala za ňou.

„Večer budem mať návštevu. Prídu moje priateľky z klubu. Objednala som pre nás nejaké dobroty,“ chválila sa. „Kuchyňa nech sa leskne,“ rozhadzovala malými tučnými rukami. Nechcem nikde vidieť ani zrnko prachu. Platí to aj pre kúpeľňu. Moje priateľky si potrpia na čistotu a ja tiež,“ zdôraznila.

Ella ju počúvala so záujmom, aspoň sa snažila tak tváriť. Nebola tu prvýkrát, a tak presne vedela, na čo si stará dáma potrpí. V duchu si vravela, že sa pani S najviac bojí ohovárania svojich priateľiek. To bol určite pravdivejší argument ako ten, že si potrpia na čistotu.

Strhla sa na trúbenie.

„Už tu mám odvoz. Vieš, čo máš robiť?“ otočila sa k dievčaťu.

Ella prikývla.

„Neviem, ako dlho sa zdržím u kaderničky. Dnes chcem byť mimoriadne pekná. Keď skončíš, len zabuchni dvere, tak ako vždy,“ poučala ju a šuchtala sa do chodby.

„Samozrejme, pani Sentivánová,“ odvetila Ella pokorne a šla za ňou.

Sledovala, ako si majiteľka domu natiahla na tučné členky pekné semišové hnedé čižmy na nízkom podpätku. Okolo krku si omotala čiernohnedú vlnenú šatku a navliekla na seba tvídový kabát smotanovej farby.

Určite stál majland, prebehlo Elle hlavou. Ona by nikdy neminula tolko peňazí. Rovnako dobre by ju zahrial aj obyčajný z lacného obchodu. No ona nie je v koži bohatej dámy.

Golier si vyhrnula až k brade. Tučnými prstíčkmi, ktoré zdobili zlaté masívne prstene vytiahla bankovku a položila ju na malý mosadzný tanierik v tvare listu, ktorý mal svoje stabilné miesto na starožitnej komode so zlatým kovaním.

„To je pre teba. Aj za minule,“ povedala pani S. „V kuchyni si urob čaj, dievča. Celá sa trasieš,“ dodala prísne a stratila sa za dverami.

Ella chvíľu stála s otvorenými ústami a hľadela na prázdne dvere. Nestihla sa s pani Sentivánovou ani rozlúčiť. Nedočkala sa žiadneho ďakujem, že prišla

mimo dohodnutý deň. Pokrútila hlavou nad jej nepriemeraným správaním. Zrak jej spočinul na päťdesiatke.

Povzdychla si. Bola to slabá útecha za dve popoludnia, ktoré tu strávila.

Na každom prste má zlatý prsteň, ale aby mi lepšie zaplatila, tak to nie. Rozčulovala sa v duchu. Keby bola len obyčajná študentka, ktorá si ide privyrobiť upratovaním, tak by to ocenila. Peniaze však potrebuje ako soľ. Veľmi ich potrebuje. Nie pre seba. Pre mamu.

Príliš sa jej do roboty nechcelo, no nemala na výber. Pustila sa teda do upratovania.

Pani Sentivánová bola bohatá vdova, ktorá po manželovi zdedila obrovský dom s množstvom izieb a tučné bankové konto. Bola svojská a poriadne panovačná. Veľmi rada Ellu komandovala a pýšila sa svojím bohatstvom. Inokedy sa správala ako malé roztopašné decko. Elle chvíľu trvalo, kým si pani S obľúbila, dalo by sa povedať, že ju svojím vlastným spôsobom mala rada. Vedela, že pod povrchom tvrdého srdca sa ukrýva láskavosť, ktorú maskovala uštipačným tónom a prísnyim pohľadom.

Najdôležitejšie pre Ellu bolo, že platila. Občas sa stalo, že nemala drobné, ale pri ďalšom upratovaní jej to vždy dorovnala. Presne tak ako dnes. Pre pani S bola dvadsiatka drobný peniaz, pre Ellu hotové bohatstvo.

Dom bol dvojposchodový, ale jeho majiteľka využívala len spodné poschodie. Bolo to logické, veď žila sama.

Aj keď bol dom vkusne zariadený, bolo z neho cítiť chlad a prázdnotu. Pani S si často domov pozývala svoje rovesníčky a hostila ich. Ella tušila, že osamelosť maskuje spoločnosťou priateľiek. Vždy, ak to bolo možné, pani Sentivánová využívala každú príležitosť, aby opustila múry studeného domu. Navštevovala múzeá a divadelné predstavenia. Rada vysedávala v kaviarňach. Užívala si zaslúžený dôchodok a manželove peniaze. Zbožňovala bridž a kúpeľné pobyty. Aj keď to bola žena po sedemdesiatke a bojovala s miernou nadváhou, potrpela si na svoj zovňajšok. Sivé vlasy jej zakaždým v drahom salóne zafarbili na platinovú blond. Jej tučné prsty zdobila vždy perfektne urobená manikúra.

Ella si z nej občas v duchu ťahovala, že chce ostať navždy mladá. Bolo očividné, že sa bojí staroby. Nikdy si nechcela pripustiť svoj vek. Kúpovala si drahé pleťové krémy na odstránenie vrások. Vraj majú zázračné účinky, poučala ju.

Ach, ako rada by taký krém kúpila mame, aby ju potešila. Na čo však bolo pani S päť skoro rovnakých krémov, nepochopila. Zdalo sa jej to ako prílišné vyhadzovanie peňazí. Bohatá panička. Tá si to môže dovoliť, ale aby jej zaplatila viac, tak to nie! Prišlo jej to veľmi nespravodlivé. Ak chce mame zaplatiť rehabili-

táciu, nabudúce si skúsi vypýtať viac. Potrebuje na to len väčší kúsok odvahy!

Poslednýkrát sa pozrela na bielu lesklú kuchynskú linku. Len pred pár mesiacmi ju dala pani S vymeniť. Stará s vyrezávanými dvierkami sa jej už nepáčila. Treba kráčať s dobou, vravievala.

Bola so svojou prácou spokojná. Vázu s červenými ružami dala do stredu bieleho stola. Netušila, odkiaľ sa vo váze vždy berú čerstvé kvety, no zakaždým našla v kuchyni iné. Možno si stará dáma platila súkromný dovoz kvetín. V sterilnej miestnosti pôsobili ako päst na oko, ale Ella uznala, že inak chladnú kuchyňu príjemne oživil.

Vymenila si špinavú vodu vo vedre za čistú, pod pazuchu strčila čistiace prostriedky a prešla dlhou tmavou chodbou do kúpeľne. Pousmiala sa ako vždy, keď otvorila dvere. Táto miestnosť bola väčšia ako jej detská izba. Tanečným krokom vošla dnu.

Na čo je jednému človeku taká obrovská kúpeľňa? Vraj tam predtým bola malá komora a technická miestnosť. Pani S sa po smrti manžela odtrhla z reťaze a pôvodné miestnosti dala firme upraviť na kúpeľňu.

„Ach, tí boháči,“ povzdychla si Ella a pustila sa do práce. Naliala do vane čistiaci prostriedok. Handričkou vydrhla čistú vaňu. Mala pocit, že stará pani vaňu vôbec nepoužíva. Prešla po krémových obkladačkách. Dala si záležať, aby nevynechala ani jednu. Krúživými pohybmi vyčistila obdĺžnikové umývadlo.

V sprchovacom kúte našla chuchvalec zlepených platinových vlasov. Vyleštila zasúvacie sklenené dveře, nezabudla na batériu a odtok.

Na poličke nad umývadlom narovnala parfumy. Nabudúce ich ovonia, zaumienila si. Klakla si a povytierala hnedú mramorovú podlahu. Vymietla spod skrinky chuchvalce prachu.

Poštekli jej nos. Kýchla.

Rukou sa snažila zájsť čo najďalej. Keď vytiahla ušpinenú handričku s ďalším nánosom prachu, udivene hľadela na zlatý prsteň s veľkým zeleným očkom. Očistila ho od prachu a položila si ho do dlane. Obdivne si ho prezerala. Musel sa váľať pod skrinkou už dlhší čas. Snažila sa rozpamätať, či pani S stratený prsteň niekedy spomenula.

Nie! Nikdy!

Zavrtela hlavou, akoby jej tú otázku niekto nahlas položil.

Musel byť poriadne drahý, prešlo jej náhle myslou. Bože, čo všetko by si mohli s mamou dovoliť kúpiť! Premýšľala, čo s ním urobí. Možno ani nepatrí starej dáme, uvažovala. Dost často tu mávala ženské návštevy.

Srdce sa bilo s hlavou. Hlava kričala, zober ho, pomôžeš si. Srdce ju odhovárало. Nie si zlodejka, dokážeš si zarobiť. Chceš predsa pomôcť mame, nie? Hlas v hlave bol silnejší a snažil sa prebiť ten slabší. Máš predsa skvelú príležitosť, finančne si prílepiť.

Povzdychla si. Nájdený šperk položila na vyleštené umývadlo a vrátila sa k nedokončenej práci. Zrak jej podchvíľou zabiehal smerom k prsteňu. Pani Senti-vánová mala mnoho drahých šperkov. Dost často ich nechávala práve tam, kde si ich dala dole. V kuchyni na stole, v obývačke na starožitnom nábytku, v spálni na toaletnom stolíku. Prstene, náramky, náhrdelníky, hodinky, okuliare. Nikdy jej ani nenapadlo, aby si nejaký šperk vyskúšala, nieto, aby si nejaký vzala. Aj keď si panička potrpela na čistotu, v niektorých veciach bola neporiadna.

Znova si vymenila vodu vo vedre. Z veľkej skrine na chodbe vytiahla mop a pustila sa do umývania podláh. Zbavila dolné poschodie prachu, odložila za sebou čistiace prostriedky. Poobzerala sa dookola. Všade bolo čisto a všetko sa lesklo. Vo vzduchu cítila príjemnú kvetinovú vôňu čistiaceho prostriedku na podlahu.

V bruchu jej zaškvrkalo. Bolo pol šiestej. Obliekla si vetrovku, z mosadzného listu schmatla päťdesiatku a strčila si ju do zadného vrečka čiernych riflí.

Do ruky vzala pravú čižmu a...

Spomenula si na nájdený prsteň. Pustila čižmu na podlahu a pobehla cez dlhú chodbu do upratanej kúpeľne. Ešte raz všetko skontrolovala. Pani S bude nadmieru spokojná, nádejala sa v duchu.

Zrak sa jej zastavil na umývadle. Vzala prsteň medzi prsty a uvažovala, čo má urobiť. Váhala.

„Keď nikomu nechýbaš, nebudeš mať asi majiteľa,“
zašomrala si pre seba.

Rozhodla sa. Schovala si prsteň do vrecka k peniazom.

Rýchlo sa obula, schmatla ruksak a zabuchla za sebou masívne drevené dvere.

Dážď ustal a utíšil sa aj vietor. Pustila sa dolu kopcom k zastávke. Mala šťastie. Autobus prišiel práve včas.

2. Kapitola

Cestou domov sa zastavila v obchode. Tešila sa, že poteší mamu. Tá bude pozerat, čo všetko nakúpila. Chladnička ráno zívala prázdnotou. Ostal v nej len hrniec s trochou gulášu. Keď prechádzala okolo záložne, v duchu zakliala. Bolo už zatvorené. Chcela sa čím skôr zbaviť nájdeneho prsteňa.

Zľakla sa. Až teraz jej došlo, čo urobila. Pri najbližšej návšteve by ho mohla pokojne vrátiť. Nikto by si nič nevšimol.

Nie si žiadna zlodejka, upokojoval ju tenký hlások. Máš pravdu, nie si, potrebuješ peniaze a život ti ponúkol skvelú príležitosť. Dobiedzal do nej druhý hlas. Veď sa to nikto nedozvie. A je to na dobrú vec. To z teba zlodeja nerobí, vyškieral sa jej celou cestou domov.

Strčila kľúč do zámky a odomkla. Zatlačila do dverí, no neotvorili sa. Tašku s nákupom oprela o špinavú stenu.

Skúsila to ešte raz. Poriadne sa do nich zaprela. Odchýlili sa len trochu. Uvedomila si, že vstup do bytu niečo blokuje. Plecom sa snažila dvere potisnúť. Pohli sa len o malý kúsok, no stačilo to na to, aby sa cez štrbinku pozrela, prečo nemôže vojsť dovnútra.

Strach sa do nej zažral ako červík do zhnitého jablka. Na ukradnutý šperk v momente zabudla. Na zemi ležalo telo.

Preľakla sa.

„Mami!“ skríkla do útrob bytu.

Ticho! Zlovestné a ťaživé.

Priložila ucho medzi dvere a zárubňu. Okrem vlastného šialeného tlkotu srdca nepočula nič.

„Mama, počuješ ma?“ Do hlasu sa jej vkradla plačlivosť.

„Ellka,“ ozvalo sa slabučko.

„Mamka, tu som,“ oslovila ju nežne. „Môžeš sa postaviť?“

Vydýchla si úľavou, keď počula mamin hlas.

„Nedokážem to,“ zakvílila žena spoza dverí.

„Mami, skús sa trochu posunúť,“ dohovárala jej.

„Mami, prosím,“ kvílila Ella strachom.

Počula slabé suchotavé pohyby a ťažké vzdychanie.

„Už viac nevládzem,“ vytisla zo seba z posledných síl.

Hádam to bude stačiť.

Ella sa znova zaprela do dverí. Otvor sa zväčšil. Nie o veľa, ale stačilo to na to, aby sa pretlačila do predsiene.

Skopla z nôh čižmičky. Hodila sa na kolená.

„Už je dobre, mami. Som pri tebe,“ chlácholila ju.

„Ellka moja,“ vytisla zo seba.

„Pod', pomôžem ti vstať,“ Ella chytila matku pod pazuchy. „No tak, mami, snaž sa trochu,“ nabádala ju. Prestrašené dievča sa z kolien dostalo do podrepu a zo všetkých síl sa snažilo matku zodvihnúť. Bolo to však márne. Telo sa jej šmýkalo. Nohy matku nepočúvali.

„Mami, prosím ťa. Nemôžeš tu ostať ležať. Prechladneš. Si studená,“ dohovárala jej Ella.

Vilma Abrahámová pevne obchytla dcérinu ruku. Nadýchla sa a nohami sa zaprela do podlahy. Snažila sa postaviť, no nohy akoby mala drevené.

„Ešte kúsok, mami. Podvihni viac ľavú nohu.“

„Nejde to, moja,“ vydýchla namáhavo. Očami prosila dcéru, nech ju nechá na zemi.

Ella sa však nevzdávala. Rozkročila nohy na šírku panvy a ťahala matku dohora.

„Teraz sa poriadni zapri, mami,“ prikázala jej.

Vilma stisla pery a celými chodidlami sa zaprela do podlahy.

„No vidíš. Si šikulka,“ pochválila Ella matku, keď jej pomáhala vystrieť sa. „Opatrne,“ objala útle matkino telo.